

Capitolul 1

Dacă viața mi-ar fi dat lămâi, le-aș fi dat oricând la schimb pe portocale. Sau, ca să fiu mai clasică, pe mere. Ca în *Ana are mere*.

Dar Anna nu mai are mere. Anna are o atitudine sfidătoare și o privire care mă critică de la cel mai subțire fir de păr până la degetul mic de la picior, în timp ce se plimbă agitată prin bucătărie. Oricum nu îmi pasă nici de mere, nici de atitudinea ei. Sunt aici să îmi clarific interesele și să obțin ceea ce vreau. Evadarea.

— Ce este aceea?

Întrebarea mamei este rostită pe tonul intimidant al avocatei de succes, dar nu am de gând să dau înapoi. Pot da dovadă de seriozitate măcar o dată în viață, astfel îmi îndrept spatele și o privesc lipindu-și șoldul de blatul bucătăriei.

— Argumente, spun pe un ton ferm.

Vara este mereu un prilej bun de a scăpa din sânul familiei mele sufocante. Simt că am nevoie de puțin aer și de timp să mă adun după toate încercările mele de a le arăta că *nu* sunt fiica perfectă, că *nu* încerc să fiu și nici nu îmi doresc să devin. În ultimul timp nici măcar nu mă mai străduiesc în vreun fel pentru că totul vine de la sine. Greșelile, dezamăgirile, comentariile răutăcioase sunt deja acolo și așteaptă să iasă la lumină, dezvăluind cum sunt. Adică *imperfectă*. Am atât de multe defecte încât încep să cred că sunt defectă, la propriu. Atunci când Dumnezeu m-a sculptat pe mine, făcea mai multe treburi simultan și uite ce a ieșit.

— Argumente? Se încruntă și mă privește ciudat.

Cum privesc eu gândacii care îmi ies în cale, iar asta mă rănește puțin.

— Nu știam că știi ce înseamnă cuvântul acesta, adaugă.

Pe față i se ghicește o oarecare mândrie. Asta mă rănește puțin mai mult, dar îmi dau ochii peste cap și mă așez la masă. Apuc între degete o bucată de șuncă, mai mult ca să o enervez pe ea, și o îndes în gură, privind-o fix și obraznic.

— Rude, mă atenționează, nu fi necioplită. Folosește o furculiță!

Zâmbesc mândră pentru că reușesc să stârnesc pe chipul ei perfect o cută. Dar de această dată nu mai simt fericirea de odinioară. Cred că devine plictisitor la un moment dat să tot calci mâța pe coadă.

— Și mai schimbă și tu tricoul acela, miroase.

Îmi contemplez pieptul acoperit de tricoul pe care îl privește atât de intens, încât mă aștept să ia foc. Intenționez să îl arunc la spălat, dar parfumul lui Noah e impregnat în țesătură și îmi place. Simțind aceiași fiori, stomacul mi se strânge de parcă urmează să sar în gol.

— Putem să ne întoarcem la motivul pentru care suntem aici?

— Te ascult.

Cum spuneam, seriozitate.

Deschid caietul pe care am făcut schițele și mă uit pe foaia pe care am scris motivele. Indic cu degetul pe rând fiecare desen nerealist, explicând ce înseamnă adunătura de linii pe care Anna Hale le privește cu ochi mici. Aș putea să îi spun *mamă*, dacă impresia pe care mi-o lasă nu ar fi asemănătoare unui proces în plină desfășurare. A adoptat chiar și poziția caracteristică, cu mâinile în sân și sprânceană arcuită.

— Aici sunt eu la începutul verii. Am plămânii intoxicați din cauza aerului din New York. Practic, e ceață în ei.

Neimpresionată, mama își ridică mai tare sprânceana spre mine, ca și cum aș da vina pe ea.

— Aici sunt eu la sfârșitul verii, insist. De această dată, plămânii mei sunt curați. Aerul de munte este proaspăt, iar

eu chiar am nevoie de asta. Trebuie să îmi recreez creierul, iar oxigenul este o necesitate de care nu mă poți priva.

— Cred că l-ai recreat suficient atunci când erai aproape să pici examenul, îmi spune.

— Mamă! o apostrofez, iritată de setea cu care intervine. Argumentele...

Scutur caietul, dar nu pare foarte încântată de strădania mea. Cu mâinile împreunate la piept și o privire ucigătoare, se plimbă prin bucătărie în toată splendoarea ei de avocată de succes.

— Știu că este o decizie care pune în balanță atât avantajele de a te avea departe, cât și dezavantajele. Rude, nu suntem deloc încântați de comportamentul tău. Este dificil să îți impunem restricții aici, nu vreau să mă gândesc cum ar fi să fii la mile distanță cu adunătura aceea de drogați.

Adunătura aceea de drogați înseamnă prietenii mei. Am renunțat să o conving că niciunul dintre ei nu consumă. Pur și simplu o las să creadă varianta ei. Pentru Anna Hale există alb și negru, niciodată gri. Pentru mine este doar negru și gri. M-am asigurat că orice pată de alb se evaporă în umbra adâncă a existenței mele sub soare. Nu putem fi toți avocați sau arhitecți ca tata. Unii dintre noi se nasc pentru a eșua. Pentru a fi niște ratați fericiți... așa ca mine.

— O să fie bine! O încurajez.

Nu mă crede. Scutură capul, iar cocul ei perfect, prins la spate, se deșiră puțin în timp ce privirea ei reușește să mă irite. Transmite acel *tu nu ai je ne sais quoi, deci cred că ești adoptată sau te-au încurcat la spital*.

— Cu tine niciodată nu se știe cum va fi. Ești o bombă plină de nervi și capricii. Dacă ai putea să îți canalizezi această furie în ceva productiv, ai reuși să faci atât de multe...

Îmi zâmbește plăcut și mă face să uit că mă jignește după fiecare replică. Își pune mâinile în șold și privirea îi stă în continuare pironită în ochii mei. Caută, și caută, și nu

găsește nimic. Comportamentul meu nu mai este de mult actul de rebeliune împotriva dorințelor lor. Aceasta sunt eu, iar ei îi este greu să accepte că unicul lor copil nu va opera oameni pe creier sau nu va lucra la următorul plan de a trimite oameni pe Lună.

Când credeam că situația nu poate fi mai stânjenitoare, simt parfumul scump al tatălui meu când intră în bucătărie. Este atât de puternic încât îl acoperă pe cel de pe tricoul meu. Tata are părul grizonat, dat într-o parte și privirea neagră. Când ochii lui se întorc spre mine, simt că tot ceea ce a spus mama doare de zece ori mai mult. Cu toate că nu a spus niciodată asta, văd de fiecare dată când mă privește că este dezamăgit de mine.

— Bună dimineața.

Tata este ca orice tată din lume. Contestă deciziile mamei, mă lasă să mănânc prima dată desertul și ne uităm împreună la meciurile de baseball. Avem multe momente tată-fiică – și multe momente tată-fiu, ca de exemplu reparatul mașinii, mersul în bar pentru bere gratis și plasmă imensă – dar de fiecare dată simt că lipsește ceva. Am impresia că așteaptă curcubeul după fiecare ploaie, iar el nu răsare.

— I-ai spus că pleacă la mătușa Cassie? o întreabă pe mama când ajunge în dreptul ei.

— Urma să-i spun.

— Mătușa Cassie?

Sunt în picioare, cu mâinile pe masă, în timp ce mă aplec deasupra ei. Am ochii cât Pluto și inima îmi bate de o sută de ori mai repede.

— E Montana, se apără mama, voiai la munte.

— Voiam la munte cu prietenii mei, nu doar la munte. Sau nu la munte și mătușa Cassie în aceeași propoziție, oricum.

— Scumpo, e cea mai bună decizie pe care o putem lua în această privință, o susține tata. S-ar putea să îți faci bine să petreci vara acolo.

De ce se referă la mine ca la o boală care trebuie vindecată? De ce nu mă pot privi ca pe fiica lor, în ciuda mediilor mici și a comportamentului bizar?

Rude, trebuie să ții furculița în mâna dreaptă.

Rude, trebuie să stai drept.

Rude, trebuie să folosești cuvinte pompoase.

Rude, trebuie să te îmbraci mai frumos.

Rude, trebuie să nu te mai dai pe skateboard.

Rude, nu mai fi Rude!

Mă ridic de pe scaunul pe care m-am prăbușit adineauri și îi privesc cu ochii goi. Știu că orice decizie ar fi luat, e imposibil să o contest. E modul lor de a-mi arăta că puterea se află în mâinile lor. Trebuia să mă aștept la asta. Niciodată, dar niciodată nu voi putea să le dovedesc că dacă plec la munte doar cu adolescenți, nu înseamnă și că mă voi întoarce însărcinată. Cel puțin, nu le voi putea arăta vara aceasta. Încă mă gândesc serios ca atunci când fac optsprezece ani să mă înrolez în armată. Sunt aproape sigură că și fetele pot face asta. Sau să fug de acasă.

— Atunci rămâne stabilit, decide mama.

Nu mă obolesc să spun nimic. Am privirea goală și mâinile împietrite pe lângă corp. Mătușa Cassie nu este nici pe departe definiția distracției sau a unei veri distractive. Când am fost ultima dată la ea îmi purtam părul în codițe și mă îmbrăca mama. Mă înspăimânta conacul în care își trăia viața alături de iubiții ei trecători.

— Știu că ți-ai fi dorit ca părinții tăi să fie ucigași în serie, Bonnie și Clyde ai zilelor noastre, sau să fie membri ai unei găști de motocicliști, mă abordează mama, de această dată pe limba mea.

— Adevărat, continuă.

În sfârșit îmi place ceea ce aud.

— Dar ne ai pe noi și noi vrem ce este mai bine pentru tine.